

tigheder i det Sogn, hvor de boe, i Righed med Sognets andre Beboere, saa maa der ogsaa under disse Rettigheder indbefattes den, at de have Ret til at benytte Sognets Kirke, uanset om de bruge den i Sognet ansatte Præst eller en anden, som de dertil særlig have valgt. Den anden Indvending fra den høitærede Minister var den, at hvis dette Lovforslag ophøjedes til Lov, saa vilde det medføre, at Præsterne kom til at forsømme deres egen Sognemenighed, og den høitærede Minister begrundede denne Paastand saaledes, at den geistlige Virksomhed ikke som al anden Virksomhed var knyttet til Udførelsen af visse bestemte givne Forretninger, men skulde for en stor Deel bestaae i at opsoge de Forvildede og dem, der vare forskudte af alle Andre; den høitærede Minister spøjede rigtignok saa strax til, at fordi dette ikke skee, derfor kunde man ikke sige, at Nogen havde forsømt sin Virksomhed, men det kunde man sige, naar en Præst reiste udenfor sit Sogn, thi det kunde da ikke være Andet, end at han maatte lade Noget komme de Andre tilgode, som burde komme hans egen Menighed tilgode. Jeg kan nu ikke forstaae, hvorledes man kan sige, at en stor Deel af den geistlige Virksomhed bør bestaae i Noget, om hvilket man lige strax bag efter siger, at fordi det ikke skee, derfor kan man ikke sige, at Nogen har forsømt sin Virksomhed. Jeg kan ikke forstaae, hvorledes den høitærede Minister kan betragte Sagen saaledes, at en Præst ikke kan reise udenfor sit Sogn, uden at forsømme det med Hensyn til de Personer, der boe i det, paa samme Tid som den høitærede Minister ikke synes at have nogen Betænkelighed ved, at en stor Deel af Landets Præster tillige ere Provster. Jeg har i 16 Aar levet i et Sogn, hvor Præsten tillige var Provst, og jeg har i Sommerens Tid mange Uger i Nad seet Præsten reise bort hver Mandag Morgen for at varetage sine Provsteforretninger og komme igjen Onsdag Aften, og dersom derfor den Betragtning er den rigtige, som her er gjort gjældende, at Præsterne ikke kunne reise udenfor deres eget Sogn, uden at forsømme deres Pligter mod dette, saa er det en aabenbar Uretfærdighed, der vises imod de Sogne, hvis Præster tillige ere Provster; idet-

mindste kan jeg ikke indsee Andet. Men kan da efter den bestaaende Tilstand en Præst ikke reise udenfor sit eget Sogn? — Jeg vil her tillade mig atter at oplæse et Par Ord af, hvad den høitærede Minister ved samme Leilighed udtalte; han sagde nemlig: „Jeg antager at det saare ofte er Tilfældet, at en Præst kommer i en fremmed Kirke og der udfører kirkelige Handlinger, og der er fra Ministeriets Side albrig Noget at erindre derimod, forsaavidt den geistlige Overvrig-
hed ikke nærer Betænkelighed derved“, og han spøjede til: „Jeg ønsker en saadan Tingenes Tilstand, at den ene Præst kommer den anden imøde med broderlig Velvillie, at den ene Præst ikke harmes over, om ogsaa nogle af hans Sognefolk slutte sig til den anden, at dette ikke skal indvirke forstyrrende paa Forholdet mellem dem, at Præsten i Sognekirken med Velvillie gjør, hvad der staaer i hans Magt, for at aabne Nadopræsten eller en fjernere boende Præst Udgang til Kirken for at kunne, om det saa var, prædike eller uddele Nadverens Sakramente. Jeg ønsker, at dette skal hvile paa et broderligt Sindelag, paa en frivillig Imødekommen, og at det ikke skal staae som et Tvangsbud, hvormed den Ene møder ligeoverfor den Anden og siger: „Her kommer jeg i Kraft af den og den Paragraph og prædiker i din Kirke.“ Det vil altsaa deraf sees, at den høitærede Minister antog, at det ogsaa var Tilfældet, at den ene Præst kom i den andens Kirke, og at han ikke havde Noget derimod, men endogsaa ønskede en saadan Tilstand, at Præsterne gjensidig aabnede hinanden Kirkerne med Velvillie. Nu forekommer det mig, at dersom denne Forudsætning, denne Betragtning holder Stik, at en Præst ikke kan reise udenfor sit Sogn, for i aandelig Henseende at tage sig af dem, der boe udenfor, uden at forsømme sit eget Sogn, saa er det ligegyldigt, om han reiser paa Grund af, at andre Præster med Velvillie give ham Tilladelse til at benytte deres Kirker, eller om det skeer paa Grund af Lovens Bestemmelser, der give Tilladelse til det Samme. Den tredie Indvending var, at denne Sag rettest hørte under Administrationen, og den høitærede Minister udtalte dengang, at det var blevet antaget, at denne Sag ret-